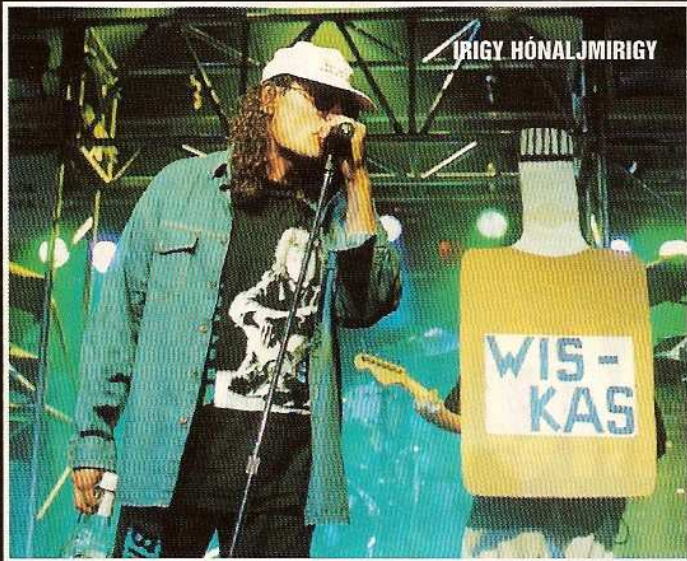

ÉLŐ FÉM

P...SZIGET '96 Bp, Hajógyári sziget

Hát, ez itten megint csak nem lesz egy normális Sziget-beszámoló, és ennek számtalan oka van. Egyrészt ugye, mire menjen ki az ember, ha már egyszer tükör metálistának született? Arra a Stone Roses-ra, ami valamikor évszázadokkal ezelőtt kábé öt percig divatos csapatnak számított bizonyos sznob körökben? Vagy menjen ki Peter Hammillre, mikor a Hammill családból eddig csak a Markról hallott... (Star Wars Forever! Ha-ha!) Vagy menjen ki a Billie Jean miatt a Bates-re, és

Fotó: Gabolyos László

ásfizzon végig egy átlagos dajcspank built? Jó, jó, én is tudom, hogy eljött azért a vén Iggy (aki még mindig...), a fiatal és életerős Prodigy, meg a már nem annyira young Sonic Youth, akik ugye zsebjelleg már csaknem ott vannak, ahol kéne, csak hogy néhány ezer kilométerrel arrébb egy Castle Donington nevű helyen pontosan ekkortájt olyan kihagyhatatlan bandák zúzták, mint a maszkos KISS, a Sepu, a Korn, a Type O, hogy Ozzy-t már ne is emlegessem...

Igy aztán maradt a Sziget eleje meg legvége, hogy azért a tagadhatalan feelingből valamit szippantathasson a firkásznak nevezett ingyenyelő filkagép is. De még ha a szerkesztőség ki is költöztet volna a Hajógyárra, akkor sem lenne értelme leírni, hogy ezen a színpadon is halk volt a cucc, meg azon is, mert hát ez volt a szomorú igazság. Azért egy-két rendszeretlenül összecsiszogatott beszámoló eléd tárunk, csak hogy idegeskedhess, amiért a kedvenc bandádat megint kihagyjuk.

Először is egy jó kis arrogáns beszélősközzel teli Mindcrime koncert nyitotta nálam az idei sort. A csepeli csipet csapat csomó Panterát hallgat, és ez a saját nőitájkon is érződik, nemcsak a feldolgozásokon.

Ugyancsak a még aránylag jól megszólaló (már a többihez képest...) Wanted színpadon büntetett a szlovák Suffocate, akik grindban utaznak és ráadásul még jól is csinálják. A saját örlécsk mellé egy kegyetlen Napalm Halál is beszuesszant, de a nagy meglepés a végére tartogaták. Akkor ugyanis a zseniálisnak is nyugodt szívvel nevezhető utolsó Exploited lemez címadó dalát brutalizálták el. Sajnos a kakasfejűek akortájt másféle császkáltak, pedig a Beat The Bastards náluk is nagyon bejött volna.

A Suffocate egy ismertebb cseh bandát is beszerveztet a Szigetre, mégpedig az engem mindig heveny mosolygásra ingerlő nevű Krabathor, akik csaknem egyenesen a legendás Milwaukee Metal Fesztiválról jöttek a távoli Amerikából, de mégis három órába telt, míg a fiúk a kapuban kaptak egy-egy napijegyet... No útkétség, no fellépít díj, és hát azért egy hetijegy már igazán nagy túlzás lett volna, nem igaz? Az Európában is rendszeresen turnézó és lemezeket kiadó Krabathor a fekete témákkal átitott, Morbid Angel

tipusú halál metal híve, és korrektül el is nyomták, amit kellett. Mondjuk a délutáni tűző napsütés nekik sem kedvezett.

A nagyszínpadon egyetlen alkalommal hallottam rendesen megdörrenni a cágot, mégpedig az Irigy Hónaljmirigy intrószalagjánál, aztán gyorsan visszahúzták udvariasra a hangerejt... Az egy rejtély, hogy a sok középszerű, vagy maximum kultikus headliner/főbanda mellett az Irigy Hónaljmirigy miért épp kora délután jött fel, mikor ezzel a precízen megtervezett, humorban bővelkedő programmal simán nyomulhattak volna akármelyik este is. A cigánynotaként előadott Csapda sláger, a hamar legendássá lett techno-blokk és a többi népszerű Mirigy-átirat alaposan összegyűjtötte a szigetlakókat, hogy aztán az utánuk következő Takáts Tamás újra szétugrassa őket. Mellesleg semmi bajom a

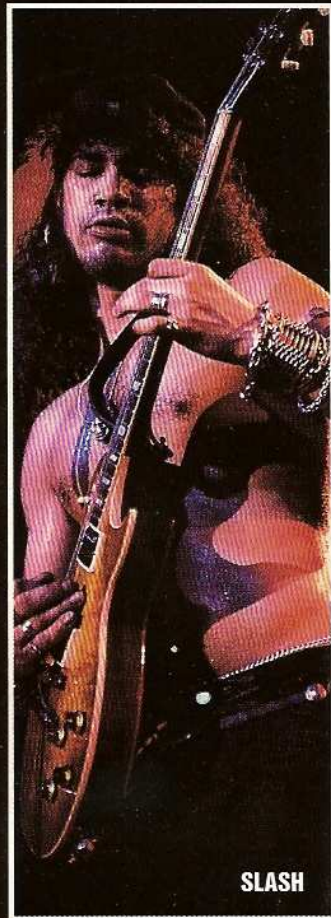
kerül-e majd a GN'R trió.

A Prosecturát szeretem volna megnézni, de Slash annyira megfárasztott, hogy mindentől elment a kedvem. Még a Black-Out sem tudott feldobni, pedig náluk is óriási hangulat volt. Csakhogy az a cigis színpad olyan halknak szólt, mintha unplugged built néztem volna. Inkább hazamentem, felraktam a fülest és benyomtam magamnak egy Kyuss CD-t, hogy jobban legyek.

L.L.

Hát, ez a Sziget nem a metalosoké volt! A maga módján szerintem most is OK volt a rendezvény, sokakkal ellentétben nem is vagyok ellene a mókának, nem szokásom kiakadni az ilyenkor előforduló furcsa eseményeken, de két dolog kurrvára undorító volt számomra. És ezek ketten nagyon is összefüggenek. Az egyik a Divat, ami - az MTV nyomán - visszaszorította a Rock és Metal zenét, a másik az izlet, ami a pár éve Woodstock szép eszméjét felélesztő Szigetet kib...ott pénznerészeti központná tette. Persze, hülye is lett volna a sok kis- és nagy- és multicég nem ráugrani a nagy lehetőségre. Végülis igazuk van, meg lehet érteni. De a Sziget így már messze nem ugyanaz, mint egykoron. És ezt egyáltalán nem azért mondom, mert mindenhol ott voltak a szponzorok zászlói, meg a mindenféle akciók, főleg az ezévi szigetevadór részéről.

Mivel a program alapján sokszor a "délután egy-hajnalban egy" műsor játszott nálam, végül egész keveset voltam a Pepszin, oszt így csak öt bandáról írok. Először a szegedi Everflow-t volt szerencsém megtekinteni. Műsorukban 2 saját szám mellett 5 feldolgozás szerepelt. Ez, legalábbis elvileg biztosítja, hogy a bandáról jó benyomás maradjon a közönségben. Gyakorlatilag is, mivel többnyire kitűnően nyomták a dalokat. Különösen az AIC It Ain't Like That-je és az FNIM Out Of Nowhere-je sült el jól. A két Que-

SLASH

ensyche nótaban (Damaged, Bridge) is csak az énekel volt gond: a Layne Staley öccsének látszó énekesnek ezek még magasak voltak. A Eurythmics átirat, a Sweet Dreams tetszett, de aztán látam a Marilyn Manson-féle verziót (köszi Ellen!), és annak "fényében" minden hasonló próbálkozás piskóta... Ami az Everflow dalokat illeti, szívesen (a feldolgozókat elmondanék magáról a bandáról!), különösen az utóbbi kazin is megkapott Hamis szabadság jogosít fel nagy reményekre: jó kis komplex tétel, jobbnál jobb ötletekből ügyesen összegyúrva.

A Replika sikere nagy volt, de nem meglepő. Az újratrióban játszó csapat minden nótáját kívülről fújta a népes nézősegreg, s a hirtelen jött, s hasonlóképp távozott zűhe sem vette el az általános bulikedvet. Az sem zavarta az egybegyűlteket túlnyomórészt, hogy a műsor sokkal pengébbben is szólhatott volna, mert így ez a koncert nem volt más, mint szimpla zűzás. Nagyon hiányoltam a beigért újr, másra törekvő. A Föld/Hanyatlás típusú új dalokat. A Seputól előadott Refuse/Resist pedig messze nem volt oly technikus és hatalmas, mint az eredeti - s ez leginkább a dob hangzása miatt volt fájdó. Szóval - legalábbis szerintem - volt már Csatóéknak jobb napja is.

Számomra a Sziget legjobb koncertje az Árnnyaké volt. Talán nem túlzás azt mondani, felémelő érzés volt látni ennek a fiatal csapatnak az első nagy sikerét - mert ez a buli iszonyú jóra sikeredett! Nagyon sokan voltak a koncerten, zömben olyanok, akik szeretik a dark/gothic rockot, mindenesetre elég vegyes társaság. Ma még korántsem jólismert zenekar az Árnnyak, ezért nem is csoda, hogy elsősorban a 3 Fuck-Off System nótá, na meg a Mission-Deliverance és a New Model Army-Hit Me Out indította be a közönséget, de a saját daloknak is nagy sikere volt. Sőt, az utóljára, második ráadásként(!) újra eljátszott Azt akarom meg ugyanazt a tombolást változó ki, mint az említett feldolgozások. Mindenki pompásan teljesített, de hadt emeljem ki külön is Molnár "Vándorszínész" Róbert énekest, aki nagyon sokat fejlődött első, demós találkozásunk óta. Királyi vezényelte le a koncertet, s hidegnek, idegnek ható hangja mélyen ma már nagyon is ott van a régebben hiányolt emberiség. Remélem, ez a koncert letéteményese lesz az Árnnyak előjövendő, minimum F.O. System méretű sikerének!

A Sors különös finta, hogy a következő banda itt az Agnus Dei, ahol az F.O. System egykori vezére, Máttyás Attila folytatja pályafutását. Az Actionból távozott gitáros még azokat is meglepte új zenéjével, akik tisztában voltak vele, hogy végképp nem gettó HC-t fog nyomtatni. De a másik három tag előéletét ismerők sem nagyon számíthattak arra a muzsikára, amit az Agnus Dei játszik. Iszonyú nehéz leírni, milyen is ez a zene, főleg, hogy messze nem az a fajta Rock, ami ebben az újságban általában előfordul (pedig itt aztán van minden, mint Karácsonykor...). Aki ismeri a Dead Can Dance zenekart, az máris közelebb van a megfektetéshez, hiszen a koncert utolsó dala töltött volt, a Spirit, azaz a Lélek, magyar nyelven. És ha nem tudom, miről van szó, fel sem tűnt volna, hogy nem Agnus Dei szerzemény... Szóval, ez lélekre ható zene, ami lebeg, folyik, repül és áramlik. Megfoghatatlan; levegő és víz. Nehéz bármit is elmondani róla, mert látni, hallani kell. Azt hiszem, ilyen még alig volt Magyarországon. Azért alig, mert bizonyos motívumok a zenében és a szövegben Ákosra, a Bonanza Banzai volt

Fotó: Uzsáki Norbert